

ՄԵՆՈՒԹԻՒՆ

Անտունի Հայուն

Դուրսը՝ գիշեր, աշո՛ւն գիշեր
Հով ու անձրեւ, տրտում գիշեր:

Ահա՛ ըստուեր մը ընտանի
Սենեակէս ներս լուռ կը սահի:

Սենեակ տրտում, համր քարեկամ
Կարենայի՛ր իրեն պատմել
Թէ սպիտակ ու ոսկեթել
Ի՛նչ երազներ եմ հոս հիւսեր
Ու ե՛ս քակեր ի՛նչ տեսիլներ
Նենգ նայուածքին տակ այս կեանքին,
Թէ վշտի ի՛նչ բոսոր փուշեր՝
Անգութ ու բութ, սիրտս են խոցեր,
Թէ ինչպէս մահն է ինձ եկեր
Իր քրիչով՝ վերք փորագրեր,
Ու ժպիտով՝ դարման տուեր:

Ներսը՝ գիշեր, տրտում գիշեր
Անձայն ու թաց, աշո՛ւն գիշեր:

ՆՈՒԱՐԴ ԵԱՂԼԵԱՆ